

HISTORIE: Válečná vyhnání a odsuny

- CZ24 News | 6. července 2023

ČESKO/SLOVENSKO: 30 let jsme svědky manipulace a přepisování dějin, kdy se upozadují a marginalizují zločiny spáchané nacistickým Německem a naopak je dáván ve společnosti čím dál víc prostor hlasům, které nás vyzývají k sebemrskáčství za vyhnání Němců z Československa po druhé světové válce.

Dokonce jsme nedávno při vzpomínkové akci v Terezíně slyšeli z úst prezidenta Pavla [slova](#) o „odpovědnosti našich předků za zločiny.“ Jaké zločiny měl prezident na mysli nebo jestli nám v předvolební kampani zatajil údaje o nějakých svých zločinných předcích, ví jen on sám.

K sepsání připomínky historických událostí mě přiměl článek na [iDnes](#), kde se píše o akci pořádané organizací Post Bellum, kdy frýdlantští žáci a studenti zpracovávají příběhy odsunu sudetských Němců po druhé světové válce nebo příběhy okupace roku 1968. A také mě k tomu přiměly stále častější názory v diskuzích na sociálních sítích, jak my, Češi, jsme se chovali krutě k Němcům.

Historik Šustek z Archivu hlavního města Prahy k této manipulaci [řekl](#) : **„Tohle úporné snažení mnoha publicistů i historiků, že především Češi se na Němcích dopouštěli oblundných zločinů a nikoliv naopak, nelze nazvat jinak než postnacistickou revizionistickou propagandou.“**

K tématu odsunu Němců po 2.světové válce je třeba zmínit, že ještě před skončením války jednali několikrát spojenci o přesídlení německého obyvatelstva z Polska, Československa a Maďarska a v Postupimi pak byl podepsán protokol, který stvrdil dohodu o odsunu Němců.

K přesídlování docházelo v souladu s pokyny Spojenecké kontrolní rady. Spojenecká kontrolní rada (SKR) celý proces odsunu řídila. Rozhodovala zejména o tom, kolik Němců a v jakém časovém úseku bude přesídleno do americké či sovětské okupační zóny, i o dalších běžných otázkách spojených s odsunem.

Z obsahu jednání Postupimské konference i z dalších dokumentů vyplývá, že odsun německého obyvatelstva uskutečněný před jejím zahájením byl velmocemi na této konferenci se souhlasem vzat na vědomí a dodatečně potvrzen. (Prof. JUDr. Václav Pavlíček, DrSc., O legalitě a legitimitě transferu německého obyvatelstva z Československa).

K prvním odsunům německého obyvatelstva z Československa docházelo již koncem května, či brzy poté. Často o nich rozhodovala i bezpečnostní situace v některých pohraničních oblastech. Organizovaly je čs. místní orgány či naše vojsko. Jejich účelem bylo velmi potřebné zmírnění napětí mezi německým a českým obyvatelstvem. Odsun, třeba jen částečný, často pomohl odvrátit hrozící konfrontaci mezi nimi.

- V závěru odsunu německého obyvatelstva z republiky americký generál L.D. Claye a sovětský generál Lukjančenko tlumočili pplk. Štěpánu Andreasovi, vládnímu zmocněnci pro provádění odsunu Němců, **„dík a uznání za vzornou a organizačně dokonalou práci československých úřadů při provádění transferu a prohlásili, že způsob, jakým československé úřady postupovaly při praktickém řešení tohoto obrovského úkolu**

zasluhuje největší chválu.“ (Opis zprávy je v archivu MZV).

Americký generál L.D.Claye a sovětský generál Lukjačenko

Záměrně opomíjeným tématem dnešní mediální scény je **vyhnání Čechů z pohraničí v roce 1938**. Tyto události a mnichovskou zradu je třeba neustále připomínat. Ale i to, co předcházelo Mnichovu.

Již v březnu r. 1938 byla na tajné schůzce Henleina s Hitlerem a pracovníky německého ministerstva zahraničí v Berlíně vytvořena **taktika na podkopání československé státnosti**. Taktika spočívala v tom, že pražská vláda měla čelit stále více radikálnějšími požadavkům, jejichž odmítnutí by bylo důvodem německého zásahu pod záminkou ochrany práv německé diaspory.

Sudetoněmecká strana (SDP) v čele s Konrádem Henleinem se stala „pátou kolonou“, kterou Hitler využil pro vnitřní roztrhání Československa a vytvoření vhodného mezinárodního pozadí pro anexi.

7. září ve městě Moravská Ostrava došlo ke střetům henleinovců s místním českým obyvatelstvem.

12. září Hitler vystoupil s plamenným projevem, kdy fakticky vyzval německou diasporu v ČSR k ozbrojenému povstání.

V noci z 12. na 13. září začaly v oblastech, kde žili sudetští Němci, hromadné akce teroru proti české populaci a představitelům státní moci. Povstání zachvátilo 70 obydlých oblastí, především v západních částech země. Povstání bylo potlačeno.

Henlein uprchl do Německa, odkud 17. září vyzýval k vytvoření sudeto-německého Freikorpsu, jakési nepravidelné armády, která měla v Československu vykonávat podvratnou práci. Výcvik příslušníků Freikorpsu byl zaměřen na přepady vojenských a četnických hlídek, přepadávání celních a četnických stanic, pošt, úřadů státní správy a další záškodnickou činnost na československém území.

Na území Německa bylo vytvořeno 41 praporů s celkovým počtem asi 35 tisíc lidí. Operativní vedení Freikorpsu zajišťovalo Vrchní velitelství wehrmachtu (Oberkommando der Wehrmacht). Ve zprávě o činnosti Freikorpsu, která byla osobně předložena Hitlerovi dne 27. září, se hovořilo o 260 „úspěšných akcích“, v nichž bylo zabito 51 zástupců české populace a 1 249 lidí bylo uneseno a přesunuto přes hranici do Německa.

1. října se tato čísla zvýšila: **110 lidí zabito, 2 029 - „vězňů“** (jak popsali osoby násilně převezené do Říše), ztráty Freikorpsu : 52 zabito, 65 zraněných, 19 - nezvěstných.

<http://leva-net.webnode.cz/news/mnichovske-spiknuti-historicka-skutecnost-a-soucasne-hodnoceni/>

Po přijetí Mnichovské dohody, jejímž hlavním bodem bylo odstoupení pohraničí Československé

republiky nacistickému Německu, nemělo české obyvatelstvo naprosto žádná národní práva. Tisíce Čechů muselo utíkat z pohraničí, aby si zachránilo holý život. Němci uspořádali na Čechy úplný hon. Nastalo přímé vyhánění Čechů z tohoto území.

V r. 2018 vyšla publikace „Vyhnání Čechů z pohraničí v roce 1938,“ která kromě rozsáhlé fotodokumentace obsahuje i několik set autentických výpovědí lidí, kteří byli v roce 1938 či během války bezohledně vysídleni z pohraničí.

Některé příběhy za všechny:

„Můj děd Vojtěch Ret, narozený 25.2.1900, bydlel se svou rodinou – manželkou a dvěma malými dětmi ve stáří osm let a čtrnáct měsíců – ve Kdyni, kde byl zaměstnán na berním úřadě. Byl členem Stráže obrany státu a ještě s ostatními muži byl jako desátník v záloze nasazen k obraně našich státních hranic. Jejich úkolem bylo střežit oblast u Všerubského průsmyku u obcí Nová Ves, Hyršov a Všeruby. Dne 7. října 1938 dostala četnická stanice Kdyně, kde bylo příslušné velitelství SOS, rozkaz k vyklizení stávajících stanovišť na základě mnichovské dohody o postoupení našeho území Německu a k zaujetí nových pozic. Naši se stáhli do Nové Vsi, německé stanoviště bylo v Hyršově, vzdáleném asi 4 km.

8. října večer nastoupila do služby hlídka složená ze štábního strážmistra Slípky a mého dědečka. Když hlídkovali na silnici asi 400 m za Novou Vsí směrem k Tyršovu, byla na ně z Němci obsazeného území zahájena prudká palba. Hlídka se dala na ústup do Nové Vsi. Tam však štábní strážmistr Slípka zjistil, že se s ním nevrátil můj dědeček. Ihned po něm pod vedením štábního strážmistra Loudy zahájili pátrání. Když přišli na místo, kde byla předtím naše hlídka napadena palbou, došlo k opětovnému prudkému palebnému přepadu z německé strany a přitom byl štábní strážmistr Louda zastřelen. Hlídka se tedy musela stáhnout do Nové Vsi, aniž zjistila, co se mým dědečkem stalo.

Pozdějším vyšetřováním vyšlo najevo, že byl při německé střelbě zasažen do nohy, při ústupu dostižen Němci a odvečen z našeho území na samotu „Na spáleném“ k výslechu a tam ho doslova ubili k smrti. Ještě nedávno v této chalupě žila žena, která slyšela, jak s ním zacházejí. Slyšela, jak týraný volá „Prosím vás, nezabíjejte mne, mám doma dvě malé děti!“

Mrtvého pak odtáhli na kraj lesa nad Novou Vsí směrem k Hyršovu a přikryli chvojím. V těchto místech má rodina postavila dřevěný kříž.

Můj dědeček byl pohřben ve Kdyni a štábní strážmistr Louda v Klatovci.“

Marie Růžková, tehdy Kdyně

„V roce 1938 jsme bydleli s rodiči a bratrem v Újezdě nad Mží u Plzně. Otec pracoval jako hajný, bydleli jsme u lesa v hájence. V den vpádu nacistického vojska do Újezda jsme byli všichni na návštěvě ve vesnici u p. Paška, odkud jsme viděli příjezd německých obrněných vozidel na nádvoří zdejšího zámku. Protože otec uměl dobře německy, zaslechl německého důstojníka, který dával vojenské hlídce a ordnerům s páskami na rukávech rozkaz, aby na místě zastřelili otce, a to jako ruského vyzvědače, a celou rodinu zajistili ve sběrném táboře.

Po vyslechnutí jejich rozmluvy s námi otec odešel do hájovny, kde vzal pouze kazetu s rodinnými

dokumenty a jen s tím, co jsme měli na sobě, jsme utíkali již za šera z domu do lesa. Ještě jsme zahlédli příjíždějící vojenská auta s Němci. Utíkali jsme kolem chatových kolonií u řeky Mže (pod dnešní přehradou Hracholusky). Dvakrát musel otec s námi dětmi i matkou přebrodit Mži. Museli jsme se dostat přes asfaltovou silnici, která tvořila demarkační čáru mezi okupovaným územím. Na silnici stály německé stráže ve vzdálenosti asi 50 m, aby znemožnily útky k Plzni. Než jsme se k této silnici dostali, museli jsme se plížit za tmy přes pole a louky, po kterých přejížděly kužely světla světlometů a ve chvíli, kdy nás objevily, rozštěkaly se kulometry.

Nikdo z nás však nebyl raněn, doplazili jsme se těsně k silnici, kde otec vyčkal chvíli, kdy se stráž od sebe co nejvíce vzdálily a převedl nás přes silnici do neobsazeného území. Dostali jsme se do Plzně ke známým, kteří nás ubytovali ve sklepní místnosti. Druhý den nás děti otec odvezl vlakem na Moravu do Žabčic k matčiným rodičům, kde jsme zůstaly asi rok, než rodiče dostali práci a trochu se zajistili.

Asi za čtrnáct dní po našem útěku poslal otec matku s přáteli nákladním autem pro náš majetek. Celý dům včetně veškerého zvířectva byl místními Němci vykraden. Při zpáteční cestě prázdným autem odvedli ordneři matku na obecní úřad, kde ji zmlátili, zavřeli do sklepa a nechali bez jídla a vody asi dva dny, dokud jim nepodepíše, že si vše v pořádku odvezla. Tak pod nátlakem podepsala. Pak ji odvezli na hranici okupačního pásma, odkud musela jít až do Plzně pěšky.“

Hubert Hoger, tehdy Újezd nad Mží

<http://www.ceskenarodnilisty.cz/clanky/vyhnanici-cechu-1938-ze-vzpominek-hranicararu-1.html>

„Dějiny nejsou učitelem, ale přesto trestají jejich neznalost!“

AUTOR: Jana S.

ZDROJ: Skrytý link